

KMETIŠKE POMLADNE.

Zložil Bogumil Gorenjko.

1.

„Pa da kukavica ni prišla
v bukov les že vasovat,
pa resnično ne bi mislil,
da je že prišla pomlad!

No pa lastovke si tudi že
strehe razdelile so —
„Pravijo, da srečne hiše te,
kjer se naselile so.

Oče, tudi pod ostrešek naš
gnezdo drobno so pripelale!“
„Da s seboj le sreče kaj
bi prinesle nam vesele!“

2.

Pa se škrjanček je vzel
daleč nad polje,
pa je škrjanček zapel
židane volje:

„Kje imaš, kje imaš vole,
kje imaš, kmetič, drevo?
kliče pomladno te polje,
čaka že nate težko!“

Kmetič to pesem je čul,
v srcu mu bilo mehko je;
vpregel voliče v drevo je,
njivo šel dolgo orat.

3.

Počasni so moji voli,
pa so vendar solnce prehiteli;
stare že so moje misli,
pa so vendar se povzpele
više kot škrjanček mlad —
ej, to vse stori pomlad!

Le nanizaj brazda se na brazdo
kot so se na moj obraz;
dolgo več ne bom oral te, njiva,
ti pomlajaš leto se za letom,
vsako leto sem starejši jaz!

Vendar kadar orje,
kdo bi tožen bil!
Vola, le hitreje,
da se solnce ne zasmeje,
ko bi videlo
nas počasne starce tri!

4.

„Bog ti daj srečo!
Kaj ti je danes,
da ti žari ves
stari obraz,
kot bi še živel
majnikov čas?“

„Kadar gre kmet
njivo orat,
mora čutiti,
da je ves mlad,
seme radostnih nad
v srcu seje takrat!“

V zemljo zasadil drevo
mož je sivih že las,
pa mu žarel je obraz
kot da je car!

5.

Oj dan to po božji je volji,
ko brazda za mano se vleče
in sveža se v jutru kadi!
In konji-junaki
z možatimi gredo koraki
pred plugom naprej.
In lemež nad kamnom zaškrta
in vzdrkne za hip
in mirno spet riže naprej.

Juhej, oj jaz sem kmet,
oj jaz sem car!
In polje to širno
cesarstvo je mirno;
škrjanček pa dvorni poet
prepeva mi pesmico žit,
v oblaku srebrnem skrit,
oj meni, kmetu, na čast!

